

győződött arról, hogy mi van bűnösnek vélt másik testvére lelkiismeretében? A keresztény élettel kapcsolatos kérdések mind lelkiismereti kérdések. Itt lélektől lélekig érő vonatkozások vannak. Itt a segítő testvérnek el kell jutnia a segíteni kívánt testvér lelkéig. Bíboros Úr, teljesítette Ön ezt a legalapvetőbb pásztori kötelességét? Még a legegyszerűbb szentképen is úgy ábrázolják Urunkat, mint aki sziklákon és tövises között nyúl ki a veszélybe került bárányért. Fel tudja Ön mérni, mit jelentett volna Jézusért magát holtfáradtra dolgozó papja számára az, ha Ön kopogtat lakása ajtaján, és megkérdi tőle: „Fiam, eljöttem hozzád, miben segíthetek?”

Most újból visszatérek levelem céljára. Nem vitairatot készítettem, nem akartam dialógust folytatni, mert ahhoz két ember kell, s az elmúlt öt év azt mutatja, hogy Ön nem kíván beszélni egyes híveivel. Ön semmit nem tesz azért, hogy megértés születhessék, helyette elitélő nyilatkozatokat fogalmaz, és felnőtt világiakat néz senkinek. Akármelyik állami hivatalhoz fordulok – legyen bár vádlott –, meghatározott időn belül választ kapok folyamodványomra. Milyen vezetési stílust honosít meg Ön a szolgáló Jézus egyházában, ha még annyit sem tesz meg, mint egy profán közhivatalnok?

Nem vitáznom kell vagy ismereteket közölni, mert Ön birtokában van az összes szükséges ismeretnek. Az én dolgom az, hogy az emberhez szóljak, és újból kérjem: ne keményítse meg szívét. Valamilyen eleve elvált koncepció alapján ne akarja megbilincselni a magyar egyház újjáalakulását. Ha a csendes hang nem elég,

akkor bolond módjára akarok kiabálni és sikoltozni: „László testvérem, magyar népem primása, vigyázz, tönkre ne tudd a lelkiismeretedet!”

Lehet, hogy nem is kellett volna többet írni az utolsó mondatnál, de tudom, hogy a túl rövid közlések félreérthetők. Azért beszélek bővebben, hogy Ön két dolgot világosan megértsen. Először azt, hogy az Ön „ellenzéke” szereti Önt, testvérének tartja Jézus egyházában, és nem akar szektát alapítani. Másodsor: szeretetünkben fakadóan viszont leplezetlenül szemébe mondjuk Önnek azt, amit igaznak tartunk, mert Jézus Egyháza nem a szembe mosolygó, hátul pedig egymást megszóló emberek gyülekezete. Egészen biztos vagyok benne, hogy ha egyszer Ön megérti ezt az álláspontunkat, és bízik bennünk, akkor az összes, ma áthatolhatatlannak látszó elméleti és gyakorlati akadály könnyen félretolható az útból. Ha egyszer megmelegedett a szíve, Ön tudni fogja, mit kell tennie.

Legyen dicsőség az Atyának, aki vár minket Országába, a Fiúnak, aki életével írta elénk az odavezető Utat, és Tanácsadónknak, a Léleknek, akinek nincs nagyobb vágya, mint hogy a mi utunk is hasonló legyen a Fiú Utjához.

Dicsőség a Szentháromságnak, és békesség a jóakarató embereknek!

Kérem, hogy fogadja soraimat jó szívvel.

Ebben a reményben tisztelettel köszönti:

Merza József

Szent vagy szenteskedő?

„Aki húszéves koráig nem szép, harmincig nem erős, negyvenig nem okos, ötvenig nem gazdag, hatvanig nem szent, az aztán sosem lesz az” (*Dugonics András, 1741-1818*).

Egy amerikai író, *Philip Yancey* írta: „Minden nagylelkű, megbocsátó keresztény ismerősömre jut egy büszke, rosszindulatú, ítélkező hívő. Sok buzgó, aki jobb akar lenni másoknál, ahelyett, hogy igazzá válna, képmutató lesz belőle” (*Kerülő utak a boldogsághoz, 179*).

Mélyen érintett ez a gondolat, mert a valóság ilyen. De lehet, hogy még rosszabb.

Nem kell nagy tévedés, csak egy kicsi, és az eredmény egészen más lesz, mint amire várunk. Egy óceánjáró tengerész mondta: a legkisebb pontatlanság a navigációban súlyos hibákat, tévedéseket eredményez, mert több ezer mérföld után egészen máshova érkeznek, mint ahová tervezték.

Aki elindul az igazzá válás nagy kalandjára, csak akkor ér célba, ha jó segítői, útmutatói vannak.

Útmutatókból korunkban nincs hiány. De sok útmutató vak, szélhámos vagy rosszindulatú.

Müller Péter, aki szellemi írónak tartja magát, és aki állítja, hogy őt magasabb szellemi erők irányítják, azt írta: „Légy erős, öntörvényű és szabad. Ne függj senkitől – tőled függenek, mert te vagy az erősebb. Ha pedig nem, légy az!”

Jézustól tanult gondolkodásunkba ilyen célt tévesztett gondolatok nem férnek bele. Ha ilyen gondolatokon nevelkedik a magyarság elitje, közel van a katasztrófa. Az öntörvényű, uralkodó típusú ember soha nem lesz közösségi gondolkodású és életű.

„Aki csak magára gondol, annak problémái vannak, aki azonban másokra, annak izgalmas feladatai.”

A hőzöngő, indulatos, türelmetlen embereknek mondta egy tanár: „Az asztalt könnyebb verni, mint megteríteni...”

„Ne azt nézd, milyen kereszted van, hanem milyen sorsot, sorsokat tudsz még felvállalni” – írta egy lelki író.

Ha a Jézus-követésünk eltér az általa adott normáktól, akár a legkisebb módon is, akkor elveszti nevelő jellegét. Ferenc pápa mondta el, hogy papsága kezdetén ezt az útmutatást kapta: 'Ha előre akarsz lépni, világosan kell gondolkodnod, és homályosan kell fogalmaznod.' Ez közvetlen felhívás a képmutatásra. Ezzel a magatartással szakítani kell.

Ha Jézus tanításának megtartása közben az öntudatunk jobban növekszik, mint az alázatunk, ha azt tartjuk, hogy a mi utunk, módszerünk az egyedül üdvözítő, akkor nehezen elviselhető okoskodók leszünk, és fellépésünk szembenállást, ellenszenvet szül.

Ahhoz, hogy ne csak szenteskedők, hanem szentek legyünk, kell:

- az örömhír utáni vágyakozás
- a mindennapos szellemi-lelki élet
- jó közösség
- jó vezető
- szellemi-lelki kontroll (lelkivezetés)
- elköteleződés, megtérés.

Ha mindez megvalósul, akkor nem a képmutatásig jutunk el, hanem igaz emberek leszünk a mi Urunk által.

Vincze József